

סדר הלימוד ליום כ"ו ניסן (וי"א לעומר) (הילולת יהושע
בן נון זי"ע / רבנו רבי נחמן מטולטשין משמשו וממשיך דרכו של מוהרנ"ת
זי"ע)

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ:

תורה קג

איתא בגמרא (סנהדרין דף צא:): 'כל המונע הלכה מפני תלמיד
באלו גזולו מנחלת אבות, שנאמר: "תורה צוה לנו
משה מורשה" וכו'. וכיון שראה משה שבני ראובן ובני גד
מניאין [לב] בני ישראל מנחלת אבותם, בשביל זה קרא להם
"תרבות אנשים חטאים" (במדבר ל"ב), ותרגם אנקלוס: 'תלמידי
גבריא חיביא'. הדבר הזה קבלתם מרבניכם, שרבכם גזול מכם
הלכות, והלכות הם נחלת אבות כנ"ל. ועתה גם אתם הולכים
בדרכי אבותיכם, ורצונכם לגזול מישראל נחלת אבותם. ובפרק
קמא דבבא בתרא (דף ה:): "ומצדיקי הרבים כפוכבים" אלו מלמידי
תינוקות, ועכשו שראה שיהם מחיבים רבים, שמניאין לב בני
ישראל, מסתמא גם רבם אינם מצדיקי הרבים, אלא מחיבי
הרבים. בשביל זה קרא להם "תרבות אנשים [חטאים], ותרגם
אנקלוס: 'תלמידי גבריא חיביא':

תורה קד

איתא במדרש (הובא ב"ספר חסידים" סימן קל"ז וב"ראשית חכמה" שער
ענוה פרק ה'): 'בשביל שאמר משה לבני גד תרבות

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קמו - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אֲנָשִׁים חַטָּאִים, נֶעְנַשׁ שָׁבֵן בְּנוֹ עֶבֶד לְפָסֶל מִיָּכָה'. וְהַדָּבָר קָשָׁה,
מָה עֲנִין זֶה שֶׁל תַּרְבוֹת אֲנָשִׁים חַטָּאִים, לְעֵנַשׁ שְׁלוֹ שִׁיעֵבֶד בֶּן בְּנוֹ
עֲבוּדָה זָרָה. וְהַתְּרוּץ, כִּי אָמְרוּ חַכְמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (כְּתוּבוֹת ק"י):
'כָּל הַדָּר בְּחוּץ לְאֶרֶץ כְּאֵלוֹ אֵין לוֹ אֱלֹהִי', וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ, זְכוּרָנָם
לְבִרְכָה (שֶׁבַת צ"ז): 'הַחוֹשֵׁד בְּכִשְׂרִים לֹקֵה בְּגוֹפוֹ'. וּמִשָּׁה הָיָה חוֹשֵׁד
אוֹתָם שְׁבָנִי רְאוּבֵן וּבְנֵי גַד אֵינָם רוֹצִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שׁוֹם חֵלֶק,
נִמְצָא שְׂאִין לָהֶם אֱלֹהִי. בְּשִׁבִיל זֶה נֶעְנַשׁ בְּבֶן בְּנוֹ שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ
אֱלֹהִי, כִּי הֵם כְּשִׂרִים הָיוּ בְּדָבָר, כִּי רָצוּ לְטַל חֵלֶק בְּאֶרֶץ גַּם בֶּן
כְּמוֹבָא:

תּוֹרָה קְדָה

עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה (שִׁירַת הַיָּם שְׁמוֹת ט"ו):

הַנְּהָה הָעוֹלָם צְרִיכִין רַחֲמִים גְּדוֹלִים, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת הֵן בְּגִשְׁמֵי.
וְכָל אֶחָד מִבְּקֵשׁ רַחֲמִים, וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ הֵיכָן הוּא. וְהַרְחֲמִים
הוּא לְעֵינַי כָּל, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים ל'): "לֹא רַחוּקָה הִיא וְלֹא בְּשָׁמַיִם"
וְכוּ'.

וְהַנְּהָה אֵיתָא בְּזוּהַר (נָשָׂא דָף קל"ז): 'אֵית רַחֲמִים וְאֵית רַחֲמִים,
אֵית רַחֲמִים פְּשׁוּטִים (ר"ל רַחֲמִים סְתָם כַּמ"ש בְּזוּהַר שֵׁם וְכַדְלָקְמוֹן)
דְּזַעִיר אֲנָפִין, וְאֵית רַחֲמִים גְּדוֹלִים דְּעֵתִיקָא סְתִימָאָה', כְּמוֹ
שְׁכָתוּב (יִשְׁעִיָה נ"ד): "וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבְּצֶךָ". וְאֵנּוּ צְרִיכִין
רַחֲמִים, אֶךְ בְּעוֹזְנֵינוּ הַרְבִּים בְּדוֹר הַזֶּה אֵין מִי שִׁיתְּפִלְל כָּךְ,
שְׁיֻכַּל לְהַמְשִׁיךְ הַרְחֲמִים, מִחֲמַת שְׂאִין מִי שִׁיכִיר גְּדֻלַּת הַבוֹרָא
כָּךְ, מִפְּנֵי גְדֻלַּת הַגְּלוּת וְהַדְּחָקוֹת. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעַצְמוֹ
צָרִיךְ לְהַתְּפִלֵּל עַל זֶה, כְּדֵאִיתָא בְּגִמְרָא (בְּרִכּוֹת ז'): 'מִנֵּין שֶׁהַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מִתְּפִלֵּל, שֶׁנֶּאֱמַר: "וְשִׁמְחֵתִים בְּבֵית תְּפִלָּתִי", תְּפִלָּתָם

לא נֵאמַר אֱלֹא תִפְלְתִי, מִכָּאֵן שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְפַּלֵּל. וְמֵה מִתְפַּלֵּל, יְהִי רָצוֹן וְכוּ'.

וּבַמָּה יְכוּל לָבוֹא שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ יִתְפַּלֵּל, עַל יְדֵי תוֹרָה. כִּי בְכָל אָדָם יֵשׁ בּוֹ חֵלֶק מִכְּלָלוֹת כָּל הָעוֹלָמוֹת וְצָרוּפִים, וּבְכָל מֵה שֶׁהוּא מְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ, לְשֵׁם הוּא מִקְשֵׁר חֲלָקוֹ. וְכִשְׁהוּא הוֹלֵךְ אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבוֹ וְתַאֲוָתוֹ, הוּא מִקְשֵׁר חֲלָקוֹ וְהָאוֹתִיּוֹת וְהַצְרוּפִים לְסִטְרָא אַחֲרָא, חֵם וְשָׁלוֹם, וּמִתְבַּלְבְּלִים הָאוֹתִיּוֹת וְהַצְרוּפִים, וְהַדְּעָת גַּם כֵּן מִתְבַּלְבֵּל, וְהוּא גָּלוּת הַשְּׂכִינָה. וְכָל מִי שֶׁאֵין בּוֹ דַּעַת אֵין בּוֹ מִדַּת רַחֲמָנוּת, וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב (קֹהֶלֶת ז'): "כַּעֲס בְּחִיק כְּסִילִים יָנוּחַ". לָכֵן 'כָּל מִי שֶׁאֵין בּוֹ דַּעַת אָסוּר לְרַחֵם עָלָיו', כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה (בְּרָכוֹת ל"ג), כִּי אֵין בּוֹ מִדַּת רַחֲמָנוּת. וְכִשְׁשָׁב בְּתַשׁוּבָה שְׁלָמָה, יָשׁוּבוּ חֲלָקָיו מִכְּלָלוֹת הָעוֹלָמוֹת וְהָאוֹתִיּוֹת וְהַצְרוּפִים גַּם כֵּן לְמְקוֹמָן. וְאֵז הַדְּעָת שָׁלוֹם, וּמִתְעוֹרֵר רַחֲמָנוּת. כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ל'): "וְשָׁב ה' אֱלֹקֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ" (עֵינ תִּרְגְּמוּ שָׁם), דְּהֵינּוּ הַחֵלֶק מִכְּלָלוֹת הָעוֹלָמוֹת אֲשֶׁר שָׁם שָׁבוּי, אֲזַי, "וְרַחֲמֶךָ", כִּי הַדְּעָת שָׁלוֹם. כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ, זְכוֹרָנוּם לְבִרְכָה (מְגִלָּה י"ב): עַל הַפְּסוּק: "וּבְגוֹלָה לֹא הָלַךְ", שֶׁכָּל דָּבָר שֶׁהוּא בְּמְקוֹמוֹ דַּעַתוֹ שָׁלוֹם. וְעַקֵּר הַתַּשׁוּבָה תוֹלָה בַּתוֹרָה.

וְהֵנָּה בְּכָל דָּבָר שֶׁבִקְדָשָׁה יֵשׁ בּוֹ שְׁלֵשָׁה דְבָרִים, 'עֲבוּר' 'יְנִיקָה' 'מַחֲיִין'. כִּי כָּל זְמַן שֶׁהַדָּבָר בְּכַח נִקְרָא 'עֲבוּר', [כִּי הוּא נִשְׁפָּט. וְכִשְׁבָּא מִכַּח אֵל הַפְּעַל, נִקְרָא] 'לָדָה וַיְנִיקָה'. וְכִשְׁפָּשַׁט הַדָּבָר לַעֲשׂוֹת הַפְּעֻלָּה הַצְּרִיכָה, אֲזַי נִקְרָא 'מַחֲיִין'. וְכִשְׁלֹמֵד תוֹרָה גַּם כֵּן צְרִיכִין לְהִיּוֹת בּוֹ שְׁלֵשָׁה דְבָרִים הַנ"ל. כִּי כִשְׁיּוֹשֵׁב לְלַמֵּד, וְנוֹתֵן מַחֲשַׁבְתּוֹ וְלְבוֹ בְּהַתוֹרָה, וּמִתְעַלֵּם בָּהּ, נִקְרָא עֲבוּר, כִּי הוּא מִתְעַלֵּם בָּהּ כְּעֶבֶר בְּמַעֵי אָמוֹ. וְכִשְׁלֹמֵד הַתוֹרָה וּמִבֵּין בָּהּ, נִקְרָא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קמח ◀ צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ל" ▶
◀ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ▶

לְדָה וַיְנִיקָהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מְשִׁי ה'): "דְּדִיָּה יִרְוֶה בְּכָל עֵת". וְאַחַר
כֵּן כְּשֶׁמִּבִּין דְּבַר מֵתוֹךְ דְּבַר וְרוֹצֵה לְחַדֵּשׁ בָּהּ, נִקְרָא 'מַחִין'.
בְּדֹאֵיתָא בְּגִמְרָא (ירוּשְׁלָמִי רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה פֶּרֶק רְאוּהוּ בֵּית דִּין): עַל פְּסוּק:
"מִפֶּרֶחַק תָּבִיא לְחֶמְהָ", כִּי הַתּוֹרָה נִקְרָא עֲנִיָּה בְּמִקוּמָהּ וְעֲשִׂירָה
בְּמִקוּם אַחֵר, שְׁצָרִיךְ לְהִבִּיא רְאִיָּה מִמִּקוּם אַחֵר. וְלִכְךָ נִקְרָא
חֶכְמָה, עַל דֶּרֶךְ (קִהְלֵת ז'): "אֲמַרְתִּי אֶחְכְּמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי".
נִמְצָא כְּשֶׁמִּבִּין דְּבַר מֵתוֹךְ דְּבַר נִקְרָא מַחִין, הֵינּוּ חֶכְמָה.
וְכַשְׁלֹמֵד בְּאַפֵּן זֶה, אֵז הִיא תְּשׁוּבָה גְּמוּרָה. וּמִקְשֵׁר הָאוֹתִיּוֹת
וְהַצְּרוּפִים שֶׁבְּחֻלְקוֹ מְכַלְלֹת הָעוֹלָמוֹת אֶל שְׂרָשׁוֹן וְאֵל מְקוּמָן,
וְנַעֲשֶׂה בְּרִיָּה חֲדָשָׁה. וְאֵז הַדַּעַת שָׁלֵם, וּמִתְעוֹרֵר רַחֲמָנוּת:

וְהִנֵּה עַל דֶּרֶךְ מִשָּׁל כְּשֵׁישׁ שְׁנֵי בַעֲלֵי רַחֲמִים, הָאֶחָד אֵינּוּ יָכוֹל
לְרַחֵם רַק בְּדָבָר מְעַט, וְהַשֵּׁנִי כְּשֶׁהוּא מְרַחֵם פּוֹעֵל
בְּרַחֲמָנוּת שְׁלוֹ יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה. עַל כֵּן, מִי שְׁצָרִיךְ לְרַחֲמִים, לָמָּה לוֹ
לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּרַחֲמָנוּת שֶׁל רֵאשׁוֹן, וְלֹא יִהְיֶה רַק יְשׁוּעָה מְעַטָּת.
מוּטָב שִׁיתְּפִלֵּל הַבַּעַל הַרַחֲמִים הָרֵאשׁוֹן לְבַעַל הַרַחֲמִים הַשֵּׁנִי,
וַיַּפְעֵל בְּרַחֲמִים שֶׁל הָרֵאשׁוֹן יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה. כֵּן הַשֵּׁם יִתְּבַרֵךְ
בְּרַחֲמִים הַפְּשׁוּטִים שְׁלוֹ מִתְּפִלָּה וּמְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים
גְּדוֹלִים. וְכַשְׁלֹמֵד תּוֹרָה כַּנִּזְכָּר, נִתְעוֹרֵר הַרַחֲמָנוּת שֶׁהוּא הַדַּעַת,
וְהַתְּפִלָּה. וְזֶהוּ עֲזִי, וְאֵין עוֹ אֵלָּא תּוֹרָה (עֵיין זִבְחִים קט"ז). וְעַל יְדֵי
הַתּוֹרָה שִׁילְמוֹד כַּנִּזְכָּר, נַעֲשֶׂה זְמַרְתִּי יְהִי, הֵינּוּ הַתְּפִלָּה וְהַרַחֲמִים
שֶׁל הַשֵּׁם יִתְּבַרֵךְ, אֵז וַיְהִי לִי לְיְשׁוּעָה:

סִדְרָה קִיצוּר לְקוּטִי מִלְּהַר"ן הַיְיִמִּי:

המונע הלכה - קג

א מה שקרא משה לבני גד ולבני ראובן: "תִּרְבוּת אַנְשֵׁים חַטָּאִים"

(במדבר ל"ב יד) וְתִרְגְּמוּ אוֹנְקְלוֹס: 'תְּלַמִּידֵי גְבֵרִיא חִיבֵיא', עֵינֵי פְּנִים:

בשביל שאמר משה – קד

א טעם למה שאיתא במדרש בשביל שאמר משה לבני גד וכו' תרבות אנשים חטאים נענש שכן בנו עבד לפסל מיכה, עיני פנים:

סדר היי פוהר"ן הייפני:

תרג (קס) ספרו לי בשמו שאמר לענין עסק הקבוצין שלו משל שיש עוף אחד שמטיל ביצים הרבה מאד רבוי מפלג עד שאי אפשר לו לישב עליהם על כלם להוליד מהם עופות. ונתן לו השם יתברך בטבעו שהולך ומשליך בערמה איזה ביצים בקן עוף אחד, וכן משליך עוד איזה ביצים באיזה קן אחר וכן משליך ביצים שלו בקנים של עופות אחרים, ואלו העופות אחרים אינם יודעים שהביצים אינם שלהם והם יושבים עליהם עד שמולידים מהם עופות. וגם זה העוף לוקח לעצמו כמה ביצים שלו ויושב עליהם ומוליד לעצמו עופות ואחר כך פורח העוף הנ"ל עם הילדים שלו, ומתחיל לצפצף ואזי שומעים כל העופות שנעשו אצל אחרים מביצים שלו, והם מכירים הקול ונמשכים מיד אחר העוף הנ"ל שבאמת יצאו ממנו, וחוזרים אליו והנמשל מוכן מעט למי שיודע איזה רמז מענין גדלת עסק הנהגת של רבנו זכרוננו לברכה עם העולם:

תרד (קסא) אמר שאצלו איש ואשה שוין הינו שאין מגיע לו שום צד מחשבה בשרואה אשה רק הכל שוה אצלו בעיניו כאלו רואה איש. ואמר שאינו מתירא לא מאשה ולא ממלאך. ובזה יש הרבה לבאר כי מי שיש לו עדין איזה צד פחד כל שהוא מהרהורי אשה, אפלו אם הוא צדיק גדול באמת רק שאינו נקי בתכלית הזכוף

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קנ ׀ צאמר מוזהרני"ת זצ"ל ׀ צאך צאני מוקוה שדך צאחד מוספרי רבנו יהיה תיקון רבנ" ׀
׀ זק נתן ולא יעבור ׀ יצא לאור ע"י הוצאת ׀ נצחתי ואנצח ׀ שע"י ישיבת תיקון המידות ׀

וְעַדִּין יש לו איזה פֶּחַד כֹּל שֶׁהוּא מְזֵה, הוּא צָרִיךְ לִפְחַד מִמְּלֶאךָ,
אַבֵּל הוּא זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה הַתְּפֹאֵר שְׂאִין לוֹ שׁוּם פֶּחַד מְזֵה, עַל־כֵּן
אִין לוֹ פֶּחַד מִמְּלֶאךָ. וְזֶה מְרָמוֹ בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרוֹנָם לְבִרְכָה
בְּקִדּוּשֵׁין אֲנָא בְּשָׂרָא וְאַנְתָּ אֵשׁ וְאַנְא עַדִּיפְנָא מִנְךָ שְׂאֲמַר רַב
עֲמָרַם חֲסִידָא אֶל הַמְּלֶאךָ. וּמוּבָא בְּדַבְרֵיוֹ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה בְּהַתּוֹרָה
תְּקַעוּ מִמְּשָׁלָה בְּלִקּוּטֵי תַנְיָנָא בְּסִימָן א' עֵין שָׁם הֵיטֵב:

תרה (קסב) שְׁמַעְתִּי בְּשִׁמּוֹ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה שְׂאֲמַר אֶפְלוֹ אִם אִינוֹ
אִישׁ כְּשֶׁר אֶפְי־עַל־פִּי־כֵן טוֹב לוֹ מְאֹד מֵה שְׁמַתְקָרֵב עֲצָמוֹ לְהַצְדִּיק.
וְעַל זֶה הַזְּהִיר הַתַּנָּא (אבות ב): 'וְאַל תְּהִי רָשָׁע בְּפָנַי עֲצָמְךָ', שְׂאֲפְלוֹ
אִם הוּא רָשָׁע חַס וְשָׁלוֹם לֹא יִהְיֶה רָשָׁע בְּפָנַי עֲצָמוֹ, רַק הוּא גַם
הוּא יִשְׁתַּדֵּל לְהַתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק כִּדִּי שִׁיְהִיָּה לוֹ אִיזָה אַחֲרִית וְתִקְוָה
עַל־כָּל־פָּנִים:

תרו (קסג) לְרַשָּׁם הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל מָטִי וְלֹא מָטִי שֶׁהָיָה מְרַקֵּד וְח' מְנַגֵּן
וְהַרְגִּישׁ אֲזוֹ אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי בְּשָׁעָה שֶׁהָיָה בְּבַחֲיִנַת מָטִי
לֹא שָׁמַע כָּלֵל אֶת ח' מְנַגֵּן. וְאַחֲר־כֵּן כְּשֶׁחֲזַר בְּבַחֲיִנַת וְלֹא מָטִי אֲזוֹ
שָׁמַע קָצַת:

סְדֵר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

יא עַל־יְדֵי שְׁמִסְמִיכִין רַבִּי שְׂאִינוֹ הַגּוֹן, עַל־יְדֵי־זֶה נַחֲלָשׁ כְּתַב
יִשְׂרָאֵל וְאִין לוֹ תִקְוָה, וְנוֹתְנִים כַּח בְּכַתְב־יָדָם שֶׁל הָאֱמוּנוֹת, וּמַחֲמַת
זֶה הֵם גּוֹזְרִים שְׁלֹא יִהְיֶה תִקְוָה לְכַתְבֵּי שְׁלָנוּ, כִּי אִם לְכַתְבֵּי
שְׁלָהֶם, וְיִשְׂרָאֵל יִהְיוּ מְכַרְחִין לְלַמֵּד הַכְּתָב שְׁלָהֶם. וְעַל־יְדֵי־זֶה
גּוֹזְרִין לְגַרְשׁ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמְּקוֹם הַיְשׁוּב שֶׁנִּתְיָשְׁבוּ שָׁם יִשְׂרָאֵל
מִכְּבָר אֶל מְקוֹמוֹת שְׁלֹא הָיוּ יִשְׂרָאֵל מֵעוֹלָם, שֶׁזֶהוּ בְּבַחֲיִנַת גְּרוּשׁ
מֵאַרְצ־יִשְׂרָאֵל. וְעַל־יְדֵי־זֶה אִין יְכוּלִין לְהוֹלִיד נְשָׁמוֹת גְּדוּלוֹת,
וְעַל־יְדֵי־זֶה נִלְקַח סוּד הָעֵבֹר מֵאַתְּנוֹ וְנִמְסָר לָהֶם, חַס וְשָׁלוֹם (שם).

יב אבל כשהחכם הראוי לסמיכה נסמך בשם רבי, על ידי זה מביא
 הארה וכח בכתב ידיו, ואז גם כל משפטי הנהגות שלהם, כלם
 על-ידי כתב ידיו, ועל-ידי-זה נתקדש האויר בבחינת אוירא
 דארץ-ישראל, ועל-ידי-זה נתתקן כל הנ"ל (שם).

יג כשבא איזהו כבוד חדש להאדם, צריך להתירא מאד, כי
 לפעמים בא לו הכבוד בשביל הסתלקות נפשו, חס ושלום, על-כן
 צריך לזהר לקבל הכבוד בקדשה גדולה בשביל השם יתברך
 לבד, ולבלי להשתמש עם הכבוד לצרכו ולהנאת עצמו כלל, כדי
 שלא יזיק לו הכבוד, חס ושלום, שלא יקח את נפשו, כי הנפש
 יקרה מאד, וצריכין לזהר בה לשמרה מאד. וצריכין להתפלל
 הרבה להשם יתברך שלא יזיק לו הכבוד, שלא תסתלק נפשו
 על-ידי זה חס ושלום, כי הכבוד הוא שרש כל הנפשות, וכשהנפש
 מסתלקת, היא מסתלקת לתוך הכבוד, שהוא שרשה (שם סי' סז).

יד אך על-פי-רב בא הכבוד לטובה, כי כשבא נפש חדשה להאדם
 היא מלבשת בהכבוד, על-כן כשזוכה לקבל הכבוד כראוי, יכול
 לקבל נפש חדשה על-ידי הכבוד שהגיע לו (שם).

טו על-ידי תאות אכילה נפגם הכבוד, ואזי הוא בחינת הסתרת
 פנים, והדינים מתגברים, חס ושלום, ואזי נופל הכבוד להעזי-
 פנים, שהעזי-פנים שבודור נוטלין כל הכבוד, וכל המנהיגות
 והמלוכה והמשלה והכבוד הוא אצל העכו"ם והרשעים והעזי-
 פנים. ועל-כן כשישראל צריכין לפעל איזה תקיפות לצורך קיום
 דתנו הקדושה, צריכין לקבל הכח מהם. אבל כשמשרין תאות
 אכילה, אזי מעלין הכבוד דקדשה, ואז אין שום שררה והתמנות
 וכבוד להעזי-פנים, ואזי הוא בחינת נשיאת פנים, שהיא בטול
 הדינים (שם).

חֶסֶד וְאֱמֶת יִצְחָק וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קנב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שיהי מצדד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

סדר ספורי מעשיות הימני:

ענתה הלבנה ואמרה: אתה דואג דאגות אחרים, אני אספר לך
עסק שלי היות שיש לי אלק הרים, וסביבות האלק הרים יש עוד
אלק הרים, ושם מקום שדים, והשדים יש להם רגלי תרנגולים,
ואין להם כח ברגליהם ויונקים מרגלי, ומחמת זה אין לי כח
ברגלי, ויש לי אבק, הינו פול, שהוא רפואה לרגלי, ובא רוח
ונשא אותו ענתה החמה: את זה אתה דואג? (בלשון תמה), אגיד
לך רפואה באשר שיש דרך ומאותו הדרך מתפצלים כמה
דרכים: דרך אחד של צדיקים אפלו הצדיק שהוא בכאן, מפזרים
תחתיו אותו האבק שבאותו הדרך הנ"ל בכל פסיעה, וכל פסיעה
שהוא פוסע הוא דורך באותו האבק, ויש דרך של אפיקורסים,
אפלו אפיקורם שבכאן, מפזרים תחתיו בכל פסיעה מאותו
האבק הנ"ל, ויש דרך של משגעים אפילו משגע שבכאן, מפזרים
תחתיו הנ"ל, וכן יש כמה דרכים ויש דרך אחר, באשר שיש
צדיקים, שמקבלים על עצמם יסורים, ומוליכים אותם הפריצים
בששלאות, ואין להם כח ברגליהם, ומפזרים תחתיהם מאותו
האבק של אותו הדרך, ויש להם כח ברגליהם על כן תלך לשם,
שיש שם הרבה אבק, ויהיה לך רפואה על רגליך (כל זה דברי החמה
אל הלבנה) והוא שמע כל זה.

בתוך כך נסתכל על הדומיט בצד אחר וראה כתוב שם, שמי
שיאחז באותו הצד, שישא אותו להדרך שיוצאים ממנו כמה
דרכים הנ"ל, ואחז באותו הצד, ונשא אותו לשם, ונתן רגליו
באותו הדרך שהאבק רפואה לרגלים, ונתרפא מיד והלך ונטל
האבק מכל הדרכים, ועשה לו אגדות, שאגד הפול של הדרך של
צדיקים לבדו, וכן הפול של שאר הדרכים אגד כל אחד לבדו

ולקחם אתו.

סדר שליחו ערוף היזמני:

(ה) מבוי העשוי כנדל דהיינו מבוי גדול שהרבה מבואות קטנים פתוחים לו וראשי השניים פתוחים לרשות הרבים אפילו אין פתחי הקטנים שמכאן ומכאן מכוונים זה כנגד זה עושה לכל אחד במקום פתיחתו למבוי גדול צורת פתח ובראשו השני הפתוח לרשות הרבים לחי או קורה ובמבוי הגדול אם הוא מפולש עושה צורת פתח מצד אחד ומצדו השני לחי או קורה ואם הוא סתום עושה לחי או קורה בראשו :

סימן שסה (א) מבוי שנפרץ בו פירצה מצידו כלפי ראשו אם נשאר עומד בראשו פס רחב ארבעה טפחים מותר והוא שלא תהא הפירצה יתר על י' ואם לא נשאר פס ד' אסור אלא אם כן היתה הפירצה פחות מג"ט: (ב) נפרץ מצדו שלא כלפי ראשו שיעורו בעשרה אפילו לא נשתייר מן הכותל ביסוד כלום והוא דלא בקעי בה רבים (אבל אי בקעי בה רבים אפילו לא נפרץ רק ד"ט צריך לתקנו שם) (הרי"ף והרא"ש וטור): (ג) מבוי שנפרץ במילואו לחצר ונפרץ החצר מצד השני לרה"ר אם לא עירבו בני חצר עם בני המבוי חצר מותר ואפילו נפרץ נגד פרצת המבוי ואפילו בקעי בה רבים ובלבד שלא יהא יותר מעשר ומבוי אסור אפילו אינו כנגד פרצת החצר דכיון שלא עירבו עם המבוי אוסרת עליו וכגון שנכנסו כתלי המבוי בחצר בענין שאין הגיפופין שנשארו בחצר נראין למי שעומד במבוי אבל אם נראים עולים לו משום לחי ומותר ואם עירבו בני החצר עם בני המבוי והפרצה שבמבוי לחצר אינה מצד החצר ופרצת החצר מצד השני אינן מכוונות כנגד פרצת המבוי והחצר של רבים גם המבוי מותר אבל אם לא

עירבו או אפילו עירבו ופרצת החצר למבוי מצדו או אפילו באמצע החצר ופרצת החצר מצד השני כנגדה או אפילו אינה כנגדה והחצר הוא של יחיד אסור ואם נפרץ לרחבה פחותה מסאתים או יותר על סאתים והוקף לדירה דינו כאלו נפרץ לחצר אבל אם יתירה על סאתים ולא הוקפה לדירה הוי כאלו נפרץ לכרמלית וצריך תיקון: (ד) מותר להשתמש תחת הקורה כנגד הלחי והני מילי בפתוח לרה"ר אבל בפתוח לכרמלית אסור בין תחת הקורה ובין כנגד הלחי מפני שמצטרף לכרמלית שאצלו שמצא מין את מינו וניעור: (ה) אע"פ שמותר להשתמש תחת הקורה לא ישב אדם בראש המבוי וחפץ בידו שמא יתגלגל החפץ מידו לרה"ר ויביאנו אליו כיון שאין היכר בינו לרה"ר אבל על פתח החצר מותר בין פתוח לרה"ר בין פתוח לכרמלית שיש בו הכירא: (ו) נשים היושבות על פתח המבוי וכדיהן בידן אין ממחין בידן דכיון דמידי דרבנן הוא מוטב שיהיו שוגגות ולא מזידות: (ז) מבוי שנפלו קורותיו או לחייו בשבת אף על פי שהותר למקצת שבת אסור משם ואילך בין פתוח לרה"ר בין פתוח לכרמלית ויש מי שאומר דהני מילי בעיר שאינה מוקפת חומה אבל בעיר מוקפת חומה מותר: הגה ויש לסמוך על זה להתיר וכל זה שהיה ראוי לעמוד כל השבת אבל אם היה עומד לסתור מע"ש אסור לאחר שנסתר ואם ספק אם נסתר מע"ש או לא אזלינן לקולא (תה"ד סימן ע"ג): (ח) מבוי שנשתתפו בו ונשברה הקורה אותו חצר שהעירוב מונח בו וחצרות הפתוחות לו מותרות אבל חצרות שאין פתוחות לאותו חצר אסורות:

סימן שסו (א) חצר שהרבה בתים פתוחים לתוכו אסרו חכמים לטלטל מבתיהם לחצר עד שיערבו דהיינו שגובים

פת מכל בית ובית ונותנים אותו באחד מבתי החצרות שעל ידי כך אנו רואים כאילו כולם דרים באותו בית וכאלו כל החצר מיוחד לאותו בית:

סדר לקווי התפלות היימני:

תתרגל: מלא רחמים חמל עלי, וזכני לבוא לכל זה, לבל תבלבל אותי המחשבה כָּל מיום לחברו בשום דבר שבעולם, באפן שאזכה לכנס בקדשות, ולהתקרב אליך באמת, ולהתחדש בכל יום לטובה, ולהוסיף בכל יום ובכל עת ובכל שעה תוספות קדשה וטהרה ויראת ה' ועבודתו באמת, ולא אטעה את עצמי, ולא אדחה את העבודה מיום לחברו כָּל, רק אחשב בכל יום כאלו אין לי בעולמי כי אם אותו היום ואותה השעה לבד ואשתדל ואתאמץ בכל עז בכל יום לצאת חובת היום ביומו דיקא, ככל אשר תמצא ידי לעשות בכחי באותו היום ואותה השעה דיקא, ולא אפטר את עצמי מיום לחברו כָּל, למען לא אבוש ולא אכלם לעולם ועד עזרני למען שמך, הושיעני בכל יום ישועה חדשה ונפלאה, באפן שאזכה להתקרב אליך בכל יום בהתקרבות גדול יותר באמת בתכלית השלמות כרצונך הטוב ויקים מהרה מקרא שכתוב: "שירו לה' כל הארץ, בשירו מיום אל יום ישועתו" ונאמר: "שירו לה' ברכו שמו, בשירו מיום ליום ישועתו" זכני להחיות את ימי באמת מעתה על כל פנים, חמל על מעט ימי שיש לי להתמהמה עוד בזה העולם העובר "למנות ימינו כן הודע ונביא לבב חכמה, שובה ה' עד מתי והנחם על עבדיך, שבענו בבקר חסדך ונרננה ונשמחה בכל ימינו שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה השיבנו ה' אליך ונשובה, חידש ימינו כקדם יהי חסדך ה' עלינו כְּאֲשֶׁר יְחַלְנוּ לָךְ יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כְּאֲשֶׁר הָיָה עִמָּנוּ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קנו ✧ צֶמַח מִזֶּה רִנָּתוֹ יִצְיָר לְ"צַדִּיק צִדְקָתוֹ שֶׁדָּר מִסִּפְרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יוֹשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ✧

אֲבוֹתֵינוּ, אֵל יַעֲזִבֵנוּ וְאֵל יִטְשֵנוּ לְהַטּוֹת לְבָבֵנוּ אֵלָיו לְלַכֵּת בְּכָל
דְּרָכָיו וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְחֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו אֲשֶׁר צִוָּה אֶת אֲבוֹתֵינוּ וַיְהִיו
דְּבָרֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר הִתְחַנְּנֵתִי לְפָנָי ה' קְרוֹבִים אֵל ה' אֱלֹקֵינוּ יוֹמָם
וְלַיְלָה לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט עֲבָדָיו, וּמִשְׁפָּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ,
לְמַעַן יִדְעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי ה' הָאֱלֹקִים אֵין עוֹד":

תְּפִלָּה קִז תתכלד: {מיוסד ע"פ תורה רע"ז} אֱלֹקֵי, נִצּוֹר לְשׁוֹנֵי מִרְעַ
וּשְׁפָתַי מִדְּבַר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלֵי נַפְשֵי תִדּוּם וְנַפְשֵי
כְּעָפָר לְכֹל תִּהְיֶה רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם וְכִנֵּי לְהִיּוֹת אִישׁ
שָׁלוֹם בְּאַמֶּת, שְׂאֻזְכָּה לְהִיּוֹת אוֹהֵב שָׁלוֹם וְרוֹדֵף שָׁלוֹם תָּמִיד
בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם וְלֹא אֲחִזִּיק בְּמַחְלָקַת כָּלֵל לְעוֹלָם, וְאַפְלוּ נִגְדֵי
הַחוֹלְקִים עָלַי וְקָמִים בְּנִגְדֵי וְחוֹתְרִים חֲתִירוֹת תִּחְתִּי חֵם וְשָׁלוֹם,
וְעוֹשִׂים לִי מַה שְׁעוֹשִׂים הִרְחַמְן יִשְׁמְרֵנִי, תִּזְכְּנֵי וְתַעֲזֹרְנֵי שְׁלֹא
אֶעֱמַד בְּנִגְדָם לַעֲשׂוֹת לָהֶם כְּנִגְדָם כְּמוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים לִי, רַק אֲדַרְבֵּא
אֻזְכָּה לָדוֹן אוֹתָם לְכַף זְכוּת וְלַעֲשׂוֹת לָהֶם כָּל הַטּוֹבוֹת, וְלִקְיָם
בְּאַמֶּת וְנַפְשֵי כְּעָפָר לְכֹל תִּהְיֶה כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "אֵל תֹּאמַר כִּי אֲשֶׁר
עָשָׂה לִי כִּן אֶעֱשֶׂה לוֹ אֲשִׁיב לְאִישׁ כְּפָעֻלוֹ", וְכַתִּיב: "אֵל תֹּאמַר
אֲשֶׁלְמָה רָע, קִוָּה לַה' וַיּוֹשֶׁעַ לָךְ" וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת כְּעָפָר מִמָּשׁ, שֶׁהַכֹּל
דְּשִׁין עָלֶיךָ וְהִיא נוֹתֵנֶת לָהֶם כָּל הַטּוֹבוֹת וְעַל יְדֵי זֶה אֻזְכָּה לְבַטֵּל
וְלִהְיוֹת מַחֲשִׁבוֹת אוֹיְבֵי וְשׁוֹנְאֵי, "וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תְּשִׁיחַ" וַיְקָיָם
בָּהֶם: "כּוֹרֵה שַׁחַת בָּהּ יִפֹּל וְגוֹלֵל אֶבֶן אֵלָיו תִּשׁוּב", וְכָל הַקָּמִים עָלַי
לְרַעַה מְהֵרָה הִפֵּר עֲצָתָם וְקַלְקַל מַחֲשַׁבְתָּם:

תתרלה: וְתַפְתַּח עֵינַי לְבִי וְדַעְתִּי שְׂאֻזְכָּה לִידַע וְלִהְבָּחִין בֵּין
מַחְלָקַת שֶׁל רְשָׁעִים לְמַחְלָקַת שֶׁל צְדִיקִים, וְאַזְכָּה לְהֵאֱמִין בְּאַמֶּת
שֶׁהַמַּחְלָקַת שֶׁל צְדִיקִים הִיא טוֹבָה גְּדוּלָה לָזֶה שֶׁהֵם חוֹלְקִים עָלָיו,
כִּי מְרִימִין וּמְנַשְׂאִין אוֹתוֹ עַל יְדֵי זֶה, וּמְמַתִּיקִים דֵּינִים מֵעָלָיו וְלֹא

תְּנִיחָנִי לְטָעוֹת חֶם וְשָׁלוֹם בְּהַמְחַלְקֵת שֶׁל צְדִיקִים כְּאֵלוֹ הִיא
 מְחַלְקֵת גְּמוּרָה חֶם וְשָׁלוֹם, כְּדֵי שֶׁלֹּא לִתֵּן אַחִיזָה לְהַמְחַלְקֵת
 דְּסִטְרָא אַחְרָא בְּזֹאת הַמְחַלְקֵת דְּקֻדְשָׁה שֶׁל צְדִיקִים וְיָקִים בִּי
 מִקְרָא שְׁכַת־טוֹב: "וְתַבֵּט עֵינַי בְּשׁוּרֵי, בְּקָמִים עָלַי מְרַעִים תִּשְׁמַעְנָה
 אֲזֵנַי צְדִיק כִּתְמָר יִפְרָח, כְּאֶרֶז בַּלְבָּנוֹן יִשְׁגָּה:"

תתכלו: אבינו שבשמים מלך שהשלוש שלו, אתה יודע את כל
 רבוי המחלוקת שנתרבה בדורותינו בכמה אפנים, בין צדיקים
 בינונים ורשעים והמחלקת דסטרוא אחרא רוצה להתגבר
 ולהתפשט בכל יום, באתגליא ובאתכסיא עד אשר רבים נכשלו
 ונפלו על ידי רבוי המחלוקת וחלוקי הדעות ופרוד לבבות
 שנתרבה מאד בדורותינו בעוונותינו הרבים כי נעשה קטגוריא
 בין תלמידי חכמים ובין הנזלים אליהם, עד אשר קשה להבחין
 ולהבדיל בין המחלקת דקדשה למחלקת דסטרוא אחרא ורבים
 נפלו מאמונת חכמים על ידי זה לגמרי, ועל ידי זה נפלו למה
 שנפלו רחמנא לצלן כי אמונת חכמים יסוד כל התורה כלה, כי
 הם חיינו וארץ ימינו, ובלעדם לא נרים את ידינו ואת רגלינו
 בשום דבר שבקדשה ובצוק העתים אשר ארץ עלינו הגלות ומשך
 עלינו השעבוד, ודעתנו אינה צלולה כלל, אין אתי יודע עד מה,
 איך להתנהג בזה, ואיך לבין דעתי בזה אל מי מקדושים אפנה
 שקדתי ואהיה בצפור בודד על גג, ואיני יודע מאין יבא עזרי כי
 בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי, להבחין ולידע מי הם
 הצדיקים והחכמים האמתיים שיש להם כח לייעץ אותי עצות
 אמתיות ולהדריכני בדרך הישר והאמת ולקרבני אליך אבי
 שבשמים ובעוונותי הרבים דעתי קצרה כל כך עד אשר איני
 יודע אפלו לפרש שיחתי לפניך בזה בשלמות כראוי, כי צרות

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קנח - צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לְבָבִי הִרְחִיבוּ מְאֹד מְאֹד בְּלֹא זֶה וְנוֹסֵף לָזֶה, רַבּוּי הַמַּחְלֶקֶת וּפְרוּד
לְבָבוֹת שֶׁנִּתְרַבְּהוּ בְּעוֹלָם, בְּכַמָּה בְּחִינּוֹת וְאַפָּנִים וְעֲנִינִים שׁוֹנִים
וְעֵתָה אֵינִי יוֹדֵעַ כִּלְל מַה לַּעֲשׂוֹת אִיךָ לְהִתְנַהֵג, וְאִיךָ לְדַבֵּר, וְאִיךָ
לְצַפְצֵף וְאִיךָ לְרַמּוֹז, וְאִיךָ לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה וְאֲנִי מְבַלְבֵּל כַּשְׂבוֹר,
וְאֵינִי יוֹדֵעַ כִּלְל הֵיכָן אֲנִי בְּעוֹלָם, וּמַה יְהִיָּה הַסּוּף וְהַתְּכֵלִית מִמֶּנִּי: